

Cynthia Lord

Sauja žvaigždžių

Romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Tamulevičiūtė

LIETUVOS RAŠYTOJŲ SĄJUNGOS LEIDYKLA

Versta iš:
Cynthia Lord, *A Handful of Stars*,
Scholastic Press, New York, 2015

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn. Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Išleista susitarus su *Adams Literary*, JAV, ir *ANA Baltic*, Latvija.
Visos teisės saugomos.

ISBN 978-609-480-364-2

© Cynthia Lord, tekstas, 2015
Viršelį lietuviškam leidimui pritaikė Dalia Kavaliūnaitė
Viršelyje panaudotos nuotraukos: © Istock
© Kristina Tamulevičiūtė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023
© Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2023

*Organizacijos „Island Readers and Writers“
nariams ir vaikams, kuriems jie tarnauja*

I SKYRIUS

Su Salma Santjago kalbėjau tik dėl to, kad mano šuo surijo jos priešpiečius.

Kartais gyvenimas primena ilgą kelią, vedantį nuo vieno „jeigu“ prie kito. Jeigu liepos pabaigoje Lakis nebūtų išsinėręs iš antkaklio, man nebūtų tekę bėgti per mėlynių laukus, šaukiant:

– Laki! Ne! Ateik! Skanėstai! – išmėginau visas šuniui žinomas frazes, melddamasi, kad augintinis sustotų ir aš galėčiau jį pagauti: – Pavadelis! Kiauliena! Einau nam pasivaikščioti? Sūris!

Mano juodas Labradoro retriveris Lakis – aklas ir senas, bet dar labai greitas. Ypač tokiose dykynėse kaip ši, kur nėra į ką atsitrenkti ir bėgti galima į visas puses.

Laukinių Meino mėlynių krūmai neaukšti, nesiekia nė trisdešimties centimetrų, bet tankūs ir tvirti. Bėgdama pro dar vieną ženklą su užrašu „VINTROPŲ MĖLYNĖS. PAŠALINIAMS VAIKŠČIOTI DRAUDŽIAMA“, jaučiau, kaip gelia subraižytas kulkšnis.

Sekmadieniais poną Vintropą visada sutinku bažnyčioje – apsivilkęs šventiniu kostiumu, jis sėdi šeimos klaupte. Tikėjausi, kad mane pamatęs ponas prisimins Evangelijos eilutes: „Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusizengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas atleis jums.“ Tą akimirką meldžiausi ir aš, tik atsimerkusi: užsimerkti bijojau, kad nepamesčiau Lakio.

„Prašau, sustabdyk Lakį. Prašau, sustabdyk jį. Ne, tik ne į kelią!“ – meldžiau aš, persigandusi, kad Lakio nepartrenktų didžiulis Vintropų sunkvežimis, gabenantis milžiniškas plastikines visų vaivorykštės spalvų dėžes, sklidinas mėlynių.

Stabdžiai sucypė.

– Ei! – suriko man sunkvežimio vairuotojas. – Dink iš tų krūmų!

– Ten mano šuo! – sušukau aš.

Jei ne stabdžių cypimas ir garsūs riksmi, mergaitė mūsų su Lakiu tikriausiai nebūtų pastebėjusi. Mačiau ją akies kampučiu: juodi viršugalvyje surišti plaukai ir uogų mėlyneje išsiskiriantys oranžiniai marškinėliai. Metusi šukas, skirtas uogoms rinkti, ir pagriebusi kuprinę, ji atskuodė kaip vėjas. Artėdama prie Lakio, mergaitė iš kuprinės išsitraukė sumuštinį ir nedidelį traškučių pakelį.

Lakis neketino klausyti visada jį pradžiuginančių žodžių, pavyzdžiui, „ateik“, bet išgirdęs pakelio traškėjimą iš karto pastatė ausis.

Jei ne mergaitės priešpiečiai, esu tikra, kad Lakis nebūtų sustojęs, būtų perskuodęs visą Meina, gal net Kanadą pasiekęs.

Pribėgusi juodu, vos gaudžiau kvapą, negalėjau net kalbėti. Mergaitei tik linktelėjau, padėkodama už tai, kad atidavė Lakiui sumuštinį. Ji atrodė kaip dvylikametė, mano bendraamžė. Išsitaršę plaukai krito ant veido, ant skruosto įžiūrėjau purvo dėmelę. Bet šiaip buvo daili. Tikriausiai kilusi iš migrantų šeimos, tokios šeimos kiekvieną vasarą čia atvyksta kelioms savaitėms padirbėti. Senais sunkvežimiais, prikabinamais nameliais ar

automobiliais jie atkeliauja iš Meksikos, Floridos ar kitų tolimų regionų ir renka laukuose nokstančias mėlynės. Paprastai su migrantų vaikais aš nekalbu, o šie nekalba su manimi. Mes nesusidraugaujame, nes jie neužsilieka.

Kol Lakis nuo snukio laižėsi žemės riešutų sviestą, aš tvirčiau užveržiau jo antkaklį. Kai prisegiau pavadėlį, mergaitė jau buvo grįžusi prie mėlynių krūmo.

– Ačiū! – sušukau. – Atsiprašau, kad netekai priešpiečių. Nemaniau, kad suris visą sumuštinį.

Nors tikriausiai niekas nenorėtų šuns apėsto sumuštinio.

Apsupta kitų besidarbuojančių žmonių, mergaitė vėl šukavo uogienojus aliumininiu įrankiu. Mėlynėms rinkti skirtas įnagis primena šiukšliadėžę su dantimis. Vienas jo galas yra atviras, o ant viršaus pūpso rankena. Priekyje išrikiuoti aštrūs virbalai. Virbalus reikia kišti į žemai augančius krūmelius ir kilstelėti viršun – tuomet uogos nutrūksta nuo šakelių ir subyra į rinktuvą. Tai sunkus, varginantis darbas. Greta mergaitės stovintis vyriškis kažką sušuko ispanų kalba, ir ši nusijuokė, bet galvos nepakėlė. Tęsė pradėtą darbą.

Pakeliui į namus Lakį išbaria, bet tas neatrodė atgailaujantis dėl savo eibių.

Gal dėl to, kad gavo sumuštinį.

O gal jam patiko ir vėl pašėlusiai bėgti: skuosti per plynus laukus taip, kaip aklam šuniui netenka.

Gali būti, kad Lakis jaučia dalykus, kurių nejaučia žmonės. Mūsų veterinarė daktarė Kac sako, kad netekus regėjimo paaštrėja kitos šuns joslės, tarytum kompensuodamos tai, kas prarasta. Gal ji ir teisi, nes Lakis tikrai išgirdo traškučių pakelio traškėjimą ir užuodė žemės riešutų sviestą.

Bet aš manau, kad viskas ne taip paprasta.

Jei Lakis manęs nebūtų įviliojęs į mėlynių laukus, tikriausiai niekuomet nebūčiau sutikusi tos mergaitės, Salmos Santjago. Lakis tikriausiai žinojo, kad mums jos reikia, gal net labiau, nei jai reikėjo mūsų.